

Udenrigsministeren bedes trække sin dårlige begrundelse tilbage og finde en måde, hvorpå der kan gives en symbolsk undskyldning. Det har en vis betydning for de tidligere dansk-vestindiske øer, der som alle andre folkeslag søger en selvstændig identitet i disse år.

Svar (10/7 98)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hverken myndigheder eller privatpersoner på De Vestindiske Øer har over for den danske regering eller Danmarks ambassadør i Washington formelt eller uformelt fremført ønske om, at Danmark skulle give en undskyldning for slavetiden.

Slaveri repræsenterer en af menneskehedens værste ugeringer. Jeg skal være den første til at beklage dette kapitel i den vestlige verdens historie. Jeg finder det imidlertid ikke meningsfuldt, at personer, der ikke personligt har været involveret i slavehandel, skal undskylde over for personer, der ikke har været udsat derfor.

Spm. nr. S 768

Til justitsministeren (8/7 98) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren fastholde de meget skrappe restriktioner på tysk politis muligheder for at forfølge og pågribe forbrydere på dansk territorium, såfremt der ikke bliver tilsvarende restriktioner på svensk politi efter Øresundsforbindelsens åbning?«

Begrundelse

Det er efter spørgerens mening tåbeligt, at man hjælper forbrydere, der er på flugt for det tyske politi, ved at opretholde en 25 km. grænse og afskære politiet fra at pågribe de flygtende. For spørgerens skyld må den tyske politibil køre til Skagen og pågribe forbryderne på Grenen, når blot den pågældende kommer for en dansk dommer i Frederikshavn.

Helt grotesk bliver det, hvis der efter åbningen af Øresundsforbindelsen ikke bliver samme begrænsning for svensk politi. De øvrige nordiske lande ønsker naturligvis ikke sådanne

begrænsninger på politiets muligheder for at forfølge og pågribe narkohandlere, mordere, storsvindlere og andre forbrydere.

Danmark kan ganske enkelt ikke være bekendt at have andre regler for tyske end for nordiske politibetjente. Det savner enhver begrundelse og har intet med suveræniteten eller retssikkerheden at gøre. Kun forbryderne kan have glæde af det. Det kan ikke være i dansk interesse at friste forbrydere på flugt i Nordtyskland til at flygte mod nord. Det kan heller ikke være i dansk interesse, at politiet i Åbenrå skal overtage enhver forfølgelse, som det tyske politi lige så godt eller bedre selv kan afslutte. Lad os fjerne disse begrænsninger, således som de øvrige nordiske lande ønsker – og lad os i stedet begrænse vor egen medfødte antityskhed, som i dag savner enhver begrundelse. Den er flov, ikke for Tyskland, men for Danmark.

Svar (17/7 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det følger af Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, at hver enkelt af de kontraherende parter ved undertegnelsen af konventionen afgiver en erklæring, hvori man på grundlag af bestemmelserne i artikel 41, stk. 2 – 4, fastlægger betingelserne for, hvorledes de kontraherende parter, som den pågældende part har fælles grænse med, kan udøve deres ret til forfølgelse på den pågældende parts område.

Erklæringen afgives efter samråd med hver enkelt af de berørte kontraherende parter, og der tilstræbes ensartede regler på begge sider af de indre grænser.

En kontraherende part kan til enhver tid lade sin erklæring erstatte af en ny, forudsat at den ikke indskrænker den foregåendes rækkevidde.

I forbindelse med den danske ratifikation den 23. september 1997 af aftalen om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen har Danmark afgivet en erklæring om grænseoverskridende forfølgelse ind i Danmark over den dansk/tyske landegrænse. I erklæringen er det anført, at tyske myndigheder har ret til at fortsætte en igangværende forfølgelse på dansk grund i en afstand på op til 25 km fra grænsen, at tyske myndigheder ikke har ret til at pågribe personer på dansk grund, og at forfølgelse kan ske for de forbrydelser, der er nævnt i artikel 41, stk. 4, litra a), i Schengen-konventionen.